

Sygn. akt. I C 1220/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Krzyków Wydział I Cywilny

w składzie

Przewodniczący: SSR Iwona Popiołek - Sikora

Protokolant: Katarzyna Wojciechowska

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2013 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa Towarzystwa (...) S.A. w W.

przeciwko W. G.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego W. G. na rzecz strony powodowej Towarzystwa (...) S.A. w W. kwotę 6 452,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty:

- 3 058,20 zł od dnia 20 listopada 2010 r. do dnia zapłaty,

- 450 zł od dnia 21 marca 2009 r. do dnia zapłaty;

- 2 944 zł od dnia 14 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 1 298 zł tytułem kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Strona powodowa, Towarzystwo (...) SA z siedzibą w W., reprezentowana przez radcę prawnego, wniosła w dniu 19 czerwca 2012 r. pozew o zasądzenie od pozwanego W. G.. na rzecz strony powodowej kwoty 6.452,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 3.058,20 zł od dnia 29 listopada 2010 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 3.394 od dnia 21 marca 2009 r. do dnia zapłaty, i zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swojego żądania strona powodowa podała, że w dniu 20 grudnia 2008 r. pozwany kierując pojazdem mechanicznym spowodował kolizję drogową, porzucił pojazd i zbiegł z miejsca zdarzenia, następstwem czego była szkoda w dobrach poszkodowanego, która została zgłoszona stronie powodowej, w związku z zawartą umową ubezpieczenia, z żądaniem wypłaty odszkodowania z tytułu zawartych umów ubezpieczenia OC na rzecz poszkodowanych w kolizji drogowej: W. K. (1) oraz M. C.. Strona powodowa wypłaciła poszkodowanym łącznie kwotę 6.452,20 zł (kwotę 3.394 zł na rzecz poszkodowanego W. K. (1) oraz kwotę 3.058,20 na rzecz poszkodowanego M. C.). Strona powodowa podniosła, iż odpowiedzialność pozwanego jako sprawcy szkody została potwierdzona w notatce urzędowej z dnia 1 lutego 2009 r. Komendy Miejskiej Policji we W. Sekcji Ruchu Drogowego. Strona powodowa powołała się na art. 43 ust. 4 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, na mocy którego stronie powodowej

przysługuje prawo dochodzenia od pozwanego jako sprawcy szkody zwrotu wypłaconego odszkodowania. Przed skierowaniem sprawy na drogę postępowania sądowego, strona powodowa podejmowała próby polubownego rozwiązania sporu wzywając pozwanego do zapłaty należności, strona powodowa podniosła, iż domaga się od pozwanego odsetek ustawowych liczonych od dnia następnego po upływie terminów płatności określonych w wystosowanych przez stronę powodową wezwaniach do zapłaty.

W dniu 17 lipca 2012 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym zasądził zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany, w dniu 9 sierpnia 2012 r., złożył sprzeciw od nakazu zapłaty. Postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2012 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, VI Wydział Cywilny stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie prawy do Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyków.

W piśmie z dnia 15 lutego 2013 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany przyznał, iż w dniu 20 grudnia 2008 r. spowodował nieumyślnie zdarzenie komunikacyjne, zaprzeczył jednak iż po spowodowaniu szkody zbiegł z miejsca zdarzenia. Pozwany podniósł, iż jego oddalenie się było usprawiedliwione szczególnymi okolicznościami natury osobistej i nie było motywowane chęcią uniknięcia odpowiedzialności. Zdarzenie komunikacyjne nastąpiło bowiem podczas przemieszczania się pozwanego do Szpitala (...) przy ulicy (...) we W., gdzie przebywał po wylewie krwi do mózgu dziadek pozwanego – W. K. (2). Pozwany podkreślił, iż sam zgłosił się do właściwej jednostki organizacyjnej Policji celem wyjaśnienia sprawy i ujawnienie się jako sprawcy wypadku, na miejscu zdarzenia pozostawał również pojazd pozwanego, co umożliwiło jego identyfikację. Pozwany podniósł, iż musiał niezwłocznie dotrzeć do szpitala gdzie w stanie ciężkim pozostawał jego dziadek i nie mógł oczekiwać na przyjazd Policji i dopełnienie wszelkich formalności związanych z wypadkiem. W ocenie pozwanego brak jest zatem podstaw dla przyjęcia przez tut. Sąd odpowiedzialności regresowej pozwanego za szkodę strony powodowej obejmującą sumę świadczeń wypłaconych przez nią na rzecz osób bezpośrednio poszkodowanych. Z ostrożności procesowej pozwany podniósł także zarzut przedawnienia roszczenia strony powodowej w zakresie kwoty 3.394 zł.

W odpowiedzi na sprzeciw, z dnia 6 lutego 2013 r. strona powodowa powołała okoliczność, iż wyrokiem nakazowym z dnia 19 maja 2009 r., pozwany został uznany za winnego wykroczenia z art. 97 k.w. w związku z art. 19 ust. 1 oraz 44 ust. 1 pkt. 4 prawo o ruchu drogowym, a Sąd rozpoznający sprawę cywilną musi przyjąć, że skazany popełnił przestępstwo przypisane mu wyrokiem karnym (wyrok SN z dnia 14 kwietnia 1977 r., IV PR 63/77).

W kolejnym piśmie z dnia 6 marca 2013 r., strona powodowa odniosła się do zarzutu częściowego przedawnienia roszczenia i podniosła, iż w dniu 11 maja 2010 r. tj. przed upływem terminu przedawnienia, uznał roszczenie strony powodowej i przerwał tym samym bieg terminu przedawnienia. Strona powodowa podkreśliła również, iż pozwany bezpośrednio po spowodowaniu kolizji zbiegł z miejsca zdarzenia uniemożliwiając tym samym ustalenie wszystkich okoliczności zdarzenia, w tym stanu trzeźwości w momencie spowodowania kolizji. Ponadto strona powodowa podniosła, iż pozwany stawiał się na Policji w celu złożenia wyjaśnień dopiero 10 dni po zdarzeniu tj. 30 grudnia 2008 r., a z przedłożonych przez pozwanego dokumentów w postaci karty informacyjnej (...) Szpitala (...) oraz karty informacyjnej z leczenia szpitalnego z 4 (...) Szpitala (...) z Polikliniką we W. nie wynika aby pozwany obecny był w dniu zdarzenia w szpitalu u chorego dziadka.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 20 grudnia 2008 r. o godz. 01:30, kierujący samochodem osobowym marki V (...) nr rej. (...) pozwany W. G., jechał ulicą (...) w kierunku ulicy (...), bez zachowania bezpiecznej prędkości jazdy, w wyniku czego stracił panowanie nad kierowanym pojazdem, zjechał do prawej krawędzi jezdni, gdzie uderzył w zaparkowane pojazdy marki C (...) nr rej. (...) i R (...) nr rej. (...), którego wepchnął na zaparkowany samochód osobowy marki F (...) nr rej. (...). Pozwany, po zdarzeniu porzucił swój pojazd i oddalił się z miejsca zdarzenia. W dniu 30 grudnia 2008 r. pozwany sam zgłosił się na Policję i potwierdził kierowanie pojazdem w chwili zdarzenia.

Dowód: notatka urzędowa Policji z dnia 01.02.2009 r., k. 24, przesłuchanie pozwanego W. G., 123 - 124;

Pozwany ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej, w chwili zdarzenia, u strony powodowej. W wyniku zdarzenia, w pojeździe marki R. (...) nr rej. (...) stanowiącym własność M. i W. K. (3), uszkodzeniu uległ przedni zderzak i ścianka, pokrywa silnika, dwoje lewych drzwi, lewy tylny błotnik, lewe tylne zawieszenie, tylna ścianka, lewa tylna lampa zespolona, pokrywa bagażnika, tylny zderzak z lewej strony. W wyniku zdarzenia, w pojeździe marki F. (...) nr rej. (...), stanowiącym własność M. C., uszkodzeniu uległ tylny zderzak. W dniu 23 grudnia 2008 r. poszkodowani M. i W. K. (3) zgłosili szkodę u strony powodowej. W dniu 15 czerwca 2010 r. poszkodowany M. C. zgłosili szkodę u strony powodowej

Dowód: bezsporne, zgłoszenie szkody z dnia 23.12.2008 r., k. 41 – 42, raport zgłoszenia szkody, k. 28 - 29;

Strona powodowa przyznała poszkodowanemu M. C. odszkodowanie w kwocie 3.058,20 zł. Strona powodowa przyznała poszkodowanemu M. i W. K. (3) odszkodowanie w łącznej kwocie 3.394 zł.

Dowód: bezsporne, decyzja do szkody nr (...) z dnia 01.10.2010 r., k. 31, decyzja z dnia 11.01.2009 r., k. 38 – 39, decyzja z dnia 09.02.2013 r., k. 40;

W dniu 28 października 2010 r. strona powodowa skierowała do pozwanego wezwania do zapłaty kwoty 3.058,20 zł. W dniu 26 lutego 2009 r. strona skierowała do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty 450 zł w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania do zapłaty. W dniu 6 grudnia 2011 r. strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 8.056,42 zł (wypłacone odszkodowanie oraz odsetki ustawowe liczone od dnia wymagalności do dnia sporządzenia pisma), w terminie do dnia 13 grudnia 2011 r.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 28.10.2010 r. ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru, k. 32 – 34, wezwanie do zapłaty z dnia 26.02.2009 r. wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru, k. 35 – 37, przesądowe wezwanie do zapłaty z dnia 06.12.2011 r., k. 43;

W dniu 31 maja 2010 r. pozwany wystąpił z wnioskiem, o rozłożenie kwoty przysługującej stronie powodowej tytułem regresu, na raty, z uwagi na okoliczność, iż jest osobą bezrobotną i nie posiada żadnych źródeł dochodu.

Dowód: wniosek o rozłożenie należności na raty z dnia 31.05.2010 r., k. 95;

Wyrokiem nakazowym z dnia 19 maja 2009 r., wydanym przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków V Wydział Grodzki pod sygn. akt V W 648/09, pozwany został uznany za winnego popełnienie zarzucanych mu czynów – spowodowania niebezpieczeństwa w ruchu drogowym w dniu 20 grudnia 2008 r. oraz porzucenia pojazdu i oddalenia się w n/n kierunku tj. wykroczenia z art. 97 k.w. w zw. z art. 19 ust. 1 prawa o ruchu drogowym oraz wykroczenia z art. 97 k.w. w zw. z art. 44 ust. 1 pkt 4 prawa o ruchu drogowym i Sąd wymierzył mu karę grzywny w wysokości 400 zł.

Dowód: wyrok nakazowy z dnia 19.05.2009 r. sygn. akt V W 648/09, k. 80;

W dniu 20 grudnia 2008 r. na oddział ratunkowy szpitala przy ulicy (...) we W. przywieziony został dziadek pozwanego – W. K. (2), z powodu przemijającego niedokrwienia mózgu. W szpitalu dziadek pozwanego pozostawał do dnia 24 grudnia 2008 r.

Dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego z dnia 20.12.2008 r., k. 87, karta informacyjna leczenia szpitalnego z dnia 20.12.008 r., k. 88, karta informacyjna leczenia szpitalnego dnia 24.12.2008 r., k. 120, zeznania świadka G. G., k. 123, przesłuchanie pozwanego W. G., k. 123 – 124.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W zasadzie poza sporem w niniejszej sprawie pozostawało, iż w dniu 20 grudnia 2008r. pozwany prowadzący pojazd mechaniczny – stracił panowanie nad kierownicą na odcinku ulicy (...) we W. i uderzył w dwa samochody zaparkowane na poboczu, jeden z uderzonych samochodów poruszony, uderzył w trzeci samochód, w wyniku czego wszystkie trzy samochody zostały uszkodzone. Bezpośrednio po zdarzeniu, pozwany zatrzymał się, wysiadł, pozostawił swój pojazd na miejscu zdarzenia i oddalił się w kierunku placu (...) skąd zabrała go swoim samochodem matka. Poza sporem pozostawała również okoliczność, iż w chwili zdarzenia pozwany posiadała ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony powodowej. Na marginesie należy zauważyć, iż w chwili zawierania przedmiotowej umowy strona powodowa działała pod nazwą (...) SA z siedzibą w W., następnie w dniu 18 października 2012 r. na podstawie uchwał Nadzwyczajnych Walnych Zgromadzeń strony powodowej oraz Towarzystwa (...) SA z siedzibą w W. nastąpiło przeniesienie całego majątku powodowej spółki na rzecz strony powodowej Towarzystwa (...) SA z siedzibą w W., który stał się następcą prawnym spółki przejmowanej. Strony nie kwestionowały również okoliczność, iż w ramach ubezpieczenia oc, ubezpieczyciel sprawcy szkody W. G. wypłacił poszkodowanym posiadaczom uszkodzonych pojazdów mechanicznych odszkodowanie w łącznej kwocie 6.452,20 zł, poszkodowanemu M. C. w kwocie 3.058,20 zł, poszkodowanym W. i M. K. w kwocie 3.394 zł.

Pozwany W. G. kwestionował swoją odpowiedzialność regresową za szkodę strony powodowej, obejmujących sumę świadczeń wypłaconych przez nią na rzecz osób bezpośrednio poszkodowanych, ponadto podniósł zarzut przedawnienia roszczenia strony powodowej w zakresie kwoty 3.394 zł, wypłaconej na rzecz poszkodowanych M. i W. K. (3).

Celem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (art. 822 k.c.) nie jest zwolnienie sprawcy szkody od odpowiedzialności, lecz zapewnienie poszkodowanemu wynagrodzenia szkód w drodze przejścia przez ubezpieczyciela zobowiązań odszkodowawczych ubezpieczającego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 listopada 2006 r., I ACa 509/06, LEX nr 298411). Przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. W myśl art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Podstawowe ogniwa wypadku ubezpieczeniowego to nastąpienie zdarzenia, będącego przyczyną szkody, wystąpienie szkody, ujawnienie się szkody, zgłoszenie roszczenia odszkodowawczego ubezpieczycielowi. Zgodnie z art. 43 pkt. 4 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) zakładowi ubezpieczeń oraz Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, w przypadkach umów oc posiadaczy pojazdów mechanicznych, przysługuje prawo dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania, jeżeli kierujący zbiegł z miejsca zdarzenia. Roszczenie przysługujące na podstawie art. 43 ustawy z 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) nazywane regresem nietypowym nie jest tożsame z roszczeniem regresowym wynikającym z art. 828 § 1 k.c. i ma samodzielny i szczególny charakter. Wynika to z tego, że na jego podstawie zakład ubezpieczeń dochodzi zwrotu wypłaconego odszkodowania nie od sprawcy będącego osobą trzecią ale od ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej, na zasadach określonych ustawie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 11 października 2012 r., I ACa 240/12, LEX Nr 1254472).

Mając powyższe na uwadze Sąd, na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności w postaci notatki urzędowej Policji z dnia 1 lutego 2009 r., zeznań świadka G. G. oraz przesłuchania pozwanego W. G., ustalił jednoznacznie, iż pozwany, bezpośrednio po zdarzeniu w dniu 20 grudnia 2008 r., oddalił się z jego miejsca, tym samym swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję powołanego powyżej art. 43 pkt. 4 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...). Bez znaczenia dla sprawy, pozostają wyjaśnienia pozwanego, iż jadąc nocą samochodem spieszył się do szpitala, powiadomiony przez matkę, gdzie przebywał jego dziadek z przemijającym niedokrwieniem mózgu, nagle pogorszenie stanu zdrowia dziadka pozwanego nie zwalniało pozwanego bowiem z prowadzenia pojazdu

bezpiecznie, zgodnie z zasadami ruchu, dostosowując prędkość do panujących na drodze warunków. Sąd nie uznał za wiarygodne twierdzeń pozwanego, iż oddalił się z miejsca zdarzenia wyłącznie z uwagi na okoliczność, iż spodziewane po zgłoszeniu zdarzenia formalności, w których pozwany musiałby uczestniczyć, uniemożliwiałyby szybkie dotarcie do szpitala gdzie przebywał chory dziadek. Pozwany bowiem mógł, w ocenie Sądu, zgłosić na Policji fakt zdarzenia tego samego dnia, po dotarciu do szpitala, który jak zeznał opuścił ok. 4 rano w dniu 20 grudnia 2008 r., tymczasem zeznał iż udał się na Policję dopiero w dniu 22 grudnia 2008 r., natomiast z notatki Policji z dnia 1 lutego 2009 r. wynika, iż pozwany sam zgłosił się do Sekcji Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji we W. w dniu 30 grudnia 2008 r. Istotna dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy pozostaje także okoliczność, iż wyrokiem nakazowym z dnia 19 maja 2009r. wydanym w postępowaniu o sygn. akt V W 648/09, pozwany został uznany winnym wykroczenia z art. 97 k.w. w zw. z art. 19 ust. 1 prawa o ruchu drogowym oraz z art. 97 w zw. z art. 44 ust. 1 pkt. 4 prawa o ruchu drogowym i wymierzono mu karę grzywny w wysokości 400zł. Wskazane wykroczenia polegać miały na niedostosowaniu prędkości pojazdu do panujących na drodze warunków oraz na porzuceniu pojazdu, oddaleniu się w nieznanym kierunku przez co niemożliwym było podanie danych osobowych pozwanego oraz danych ubezpieczyciela. Zgodnie z art. 11 k.p.c. Sąd cywilny związany jest tylko ustaleniami dotyczącymi popełnienia przestępstwa - a więc okolicznościami składającymi się na jego stan faktyczny, czyli osobą sprawcy, przedmiotem przestępstwa oraz czynem przypisanym oskarżonemu - które znajdują się w sentencji wyroku. Oznacza to, że Sąd - rozpoznając sprawę cywilną - musi przyjąć, że skazany popełnił przestępstwo przypisane mu wyrokiem karnym (wyrok SN z dnia 14 kwietnia 1977 r., IV PR 63/77, LEX nr 7928). Istota związania sądu cywilnego prawomocnym wyrokiem karnym skazującym polega na niedopuszczalności dokonywania przez Sąd odmiennych ustaleń niż poczynione w wyroku karnym. Pozwany nie złożył sprzeciwu od powołanego wyroku nakazowego z dnia 19 maja 2009 r.

Na uwzględnienie nie zasługiwał również zarzut pozwanego odnośnie częściowego przedawnienia należności głównej, w kwocie 3.394 zł. Roszczenie regresowe zakładu ubezpieczeń pozostaje w związku z zawarciem umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, nie jest jednak stricte "roszczeniem z umowy ubezpieczenia". Termin przedawnienia tego roszczenia winien być ustalany zgodnie z treścią art. 118 k.c. jako termin 3-letni dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Zgodnie z przepisami kodeksu cywilnego bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 k.c.), czyli z chwilą wypłacenia poszkodowanemu należnego odszkodowania. Wypłata odszkodowania M. i W. K. (3) nastąpiła w dniu 19 lutego 2009 r. w kwocie 2.944 zł oraz w dniu 26 lutego 2009 r. kwotę 450 zł. Pozew w niniejszej sprawie strona powodowa złożyła w dniu 19 czerwca 2012 r., a zatem po terminie przedawnienia, jednak 11 maja 2010 r. pozwany uznał dług wobec strony powodowej tytułu regresu i wniósł o rozłożenie zadłużenia na raty. Uznanie przerywające bieg przedawnienia może być dokonane w sposób wyraźny lub dorozumiany, że nie musi ono wskazywać ani podstawy prawnej, ani wysokości uznawanego roszczenia. Na podstawie art. 123 § 1 pkt. 2 k.c. bieg przedawnienia przerywa się poprzez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo – art. 124 § 1 k.c.

Nie ulega zatem wątpliwości, iż strona powodowa miała roszczenie regresowe w stosunku do pozwanego W. G., wynikające ze zdarzenia z dnia 20 grudnia 2008r., dlatego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 6.452,20 zł.

Zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe, jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Sąd oddalił powództwo w części, co do odsetek liczonych od kwoty 3.394zł od dnia 21 marca 2009 r. do dnia zapłaty, bowiem uznał, iż stronie powodowej należne są odsetki od powyższej kwoty z uwzględnieniem, iż wypłacana ona była w dwóch kwotach – 450 zł i 2.944 zł (łącznie 3.394). Sąd zasądził zatem od pozwanego na rzecz strony powodowej odsetki od kwoty 450 zł liczone od dnia 21 marca 2010 r. do dnia zapłaty, przyjmując, iż w dniu 6 marca 2010 r. pozwany odebrał wezwanie do zapłaty, w którym strona powodowa wyznaczyła mu 14-dniowy termin zapłaty kwoty 450 zł tytułem regresu, jak również odsetki od kwoty 2.944

zł liczone od dnia 14 grudnia 2011 r. przyjmując, iż wezwaniem do zapłaty z dnia 6 grudnia 2011 r. strona powodowa wezwała pozwanego do spełnienia świadczenia z tytułu regresu w terminie do dnia 13 grudnia 2011 r.

O kosztach postępowania Sąd co do zasady orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. i włożył obowiązek zwrotu wszystkich kosztów na pozwanego, uznając iż strona powodowa uległa jedynie co do nieznaczej części swego żądania. Strona powodowa poniosła koszty to opłata sądowa w kwocie 81 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego – wynagrodzenie pełnomocnika zgodnie z § 6 pkt. 4 w zw. z § 2 ust. 2 Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 r. – 1.200 zł. Mając na uwadze wynik procesu pozwany winien zwrócić stronie powodowej kwotę 1.298 zł, zasądzoną w pkt. III sentencji wyroku.